

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

4301

Repertoriumnummer
2021 / 826
Datum van uitspraak
16 december 2021
Rolnummer
2020/AH/231

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof Antwerpen Afdeling Hasselt

Kamer 4

Arrest

COVER 01-00002464532-0001-000A-01-01-1

met als raadsman mr. SNEIJERS Els, advocaat te SINT-TRUIDEN,

tegen:

LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN,

ON 0411.702.543,

met zetel te 1031 BRUSSEL, Haachtsesteenweg 579 bus 40,

met als raadsman mr. BUNENS Marc, advocaat te GENK,
voor wie pleit mr. SNYDERS Kathleen, advocaat te GENK.

Het hoger beroep is gericht tegen het vonnis van 19 november 2020 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

Substituut-generaal Reny VERA legde namens het openbaar ministerie schriftelijk advies neer ter griffie van het arbeidshof op 28 september 2021.

Mr. Marc BUNENS heeft op dit advies gerepliceerd.

1. ontvankelijkheid

Bij verzoekschrift, op 8 december 2020 ontvangen ter griffie van dit arbeidshof, tekende mevrouw _____ hoger beroep aan tegen het vonnis van 19 november 2020 (AR 20/636/A) van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt.

Overeenkomstig artikel 792, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek werd een afschrift van het vonnis ter kennis gebracht aan de partijen bij gerechtsbrief van 25 november 2020.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm en is ontvankelijk.

2. feiten en procedurele voorgaanden

2.1. _____ is in het kader van de verplichte ziekteverzekering als lid aangesloten bij de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, hierna de LCM genoemd; zij ontving vanaf 22 juli 2019 ziekte-uitkeringen (hierna: ZIV-uitkeringen).

_____ was tewerkgesteld bij _____ sinds 17 augustus 2018 in het filiaal van _____. Op 4 februari 2020 bood _____ haar ontslag aan, waarna er in onderling akkoord een beëindigingsovereenkomst werd gesloten. De partijen kwamen overeen dat _____ geen opzeg moest presteren en dat er geen verbrekingsvergoeding diende betaald te worden. Voor de verdiensten zou een bruto vergoeding van 7.000,00 euro betaald worden. De arbeidsovereenkomst nam een einde op 5 februari 2020.

2.2. De LCM maande _____ via brief van 5 mei 2020 aan om over te gaan tot de terugbetaling van een bedrag van 3.341,29 euro aan beweerdelijk ten onrechte ontvangen uitkeringen voor de periode van 6 februari 2020 tot en met 30 april 2020.

_____ was het niet eens met deze beslissing van 5 mei 2019 en tekende via verzoekschrift, op 13 juli 2020 neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt, hiertegen beroep aan.

Bij conclusie van 9 oktober 2020 vorderde zij:

*"De vordering van concludante ontvankelijk en gegrond te verklaren;
Te zeggen voor recht dat de bestreden beslissing dd. 05.05.2020 dient vernietigd te worden;
De tegenvordering van verweerster ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren;
Tot slot verweerster te veroordelen tot betaling van de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding in hoofde van concludante begroot op:
- rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van € 131,18."*

2.3. Bij conclusie ontvangen ter griffie op 2 oktober 2020 vorderde de LCM:

*"Onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning.
De vordering van eisende partij ontvankelijk maar ongegrond te verklaren.
De bestreden administratieve beslissing te bevestigen.
De tegenvordering van concludante ontvankelijk en gegrond te verklaren.
Dienvolgens eisende partij te horen veroordelen tot terugbetaling aan concludante van de onterecht ontvangen ziekte-uitkeringen ten bedrage van 3.341,29 EUR."*

2.4. Bij vonnis van 19 november 2020 beslisten de eerste rechters het volgende:

PAGE 01-00002464532-0003-0008-01-01-4

"Verklaart de hoofdvordering ontvankelijk maar ongegrond.

Verklaart de tegenvordering ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt tot betaling aan LCM de som van € 3.341,29.

Verwijst LCM in de kosten van het geding.

Vereffent de kosten aan de zijde van aanleggende partij op € 131,18 rechtsplegingsvergoeding.

Laat de kosten aan de zijde van LCM onvereffend wegens niet-indiening van een kostenbegroting."

2.5. _____ ging hiermee niet akkoord en tekende op 8 december 2020 hoger beroep aan tegen dit vonnis.

3. eisen in hoger beroep

Bij conclusie van 11 mei 2021 vordert

"Het hoger beroep van concludante ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens het vonnis a quo te vernietigen en opnieuw recht doende:

Te zeggen voor recht dat de bestreden beslissing dd. 05.05.2020 dient vernietigd te worden;

De tegenvordering van geïntimeerde ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren;

Tot slot geïntimeerde te veroordelen tot betaling van de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding in hoofde van concludante begroot op:

- rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg ten bedrage van € 131,18*
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep ten bedrage van € 174,94"*

Bij conclusie van 24 juni 2021 vordert de LCM:

"Het hoger beroep van appellante ontvankelijk maar ongegrond te verklaren.

De bestreden administratieve beslissing en het vonnis a quo te bevestigen.

De tegenvordering van concludante ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens appellante te horen veroordelen tot terugbetaling aan concludante van de onterecht ontvangen ziekte-uitkeringen ten bedrage van 3.341,29 EUR.

Kosten als naar recht.

Onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning."

4. beoordeling

4.1. Aan de orde is hier in essentie de vraag of het bedrag van 7.000 euro dat uit hoofde van de beëindigingsovereenkomst aan _____ werd betaald door haar werkgever, te beschouwen is als een vergoeding zoals bedoeld in artikel 103 §1, 3° van de ZIV-wet.

Volgens de LCM – hierin door de eerste rechters gevolgd – is dit het geval, volgens niet.

4.2. Artikel 103 §1, 3° van de ZIV-wet bepaalt dat geen aanspraak heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, de werknemer voor de periode waarvoor hij aanspraak kan maken op een vergoeding welke verschuldigd is naar aanleiding van de onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst, de eenzijdige beëindiging van de arbeidsovereenkomst voor personeelsafgevaardigden, de eenzijdige beëindiging van de arbeidsovereenkomst voor syndicale afgevaardigden of de beëindiging van de arbeidsovereenkomst in gemeenschappelijk akkoord of op een ontslagcompensatievergoeding.

In casu gaat het over een arbeidsovereenkomst die beëindigd werd in onderling akkoord.

4.3. Op 5 februari 2020 ondertekende [] een beëindigingsovereenkomst waarmee er een einde kwam aan haar tewerkstelling bij de []

Daarin werd overeengekomen:

"(...) Artikel 1

Partijen bevestigen hierbij dat de Werknemer via overhandiging van een brief op datum van 04 februari 2020 heeft aangegeven de arbeidsovereenkomst te willen beëindigen.

De Vennootschap bevestigt deze brief op 04 februari 2020 te hebben ontvangen.

Partijen komen uitdrukkelijk overeen dat de Werknemer geen opzeg moet presteren en dat er geen verbrekingsvergoeding moet betaald worden. De tussen partijen bestaande arbeidsovereenkomst wordt bijgevolg beëindigd op 05 februari 2020.

Bijgevolg maakt de Werknemer vanaf dat tijdstip geen deel meer uit van het personeel van de Vennootschap en is hij/zij niet langer gehouden, noch gerechtigd vanaf de Beëindigingsdatum prestaties te lever voor de Vennootschap.

Artikel 2

De Vennootschap zal tot slot van alle rekeningen aan de Werknemer, die uitdrukkelijk aanvaardt, de volgende bedragen betalen:

- a) het loon tot en met de Beëindigingsdatum*
- b) het wettelijk vakantiegeld bij uitdiensttreding, zoals berekend door het sociaal secretariaat en voor zover wettelijk verschuldigd;*
- c) de pro rata eindejaarspremie, zoals berekend door het sociaal secretariaat en voor zover verschuldigd conform de toepasselijke sectorale bepalingen;*
- d) een bijkomende bruto vergoeding van € 7.000 (zeven duizend) voor verdiensten, zonder hiertoe verplicht te zijn.(...)"*

4.4. Artikel 103 §1, 3° van de ZIV-wet heeft betrekking op een aantal vergoedingen naar aanleiding van de beëindiging van een arbeidsovereenkomst.

Een beëindigingsvergoeding zoals bijvoorbeeld bedoeld in artikel 39 §1 eerste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet, vervangt het gederfde loon gedurende een bepaalde periode, reden waarom ziektevergoedingen niet kunnen gecumuleerd worden met dergelijke vergoeding.

De vraag is hier of de vergoeding van 7.000 euro die door de werkgever werd betaald naar aanleiding van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst van _____ door onderling akkoord al dan niet kan gecumuleerd worden met ziektevergoedingen.

Het arbeidshof treedt het advies van de advocaat-generaal bij dat in geval van een beëindiging in onderling akkoord het antwoord op deze vraag steeds in het licht van de concrete omstandigheden zal moeten worden beoordeeld en onder meer zal afhangen van de vraag of de vergoeding in het licht daarvan al dan niet in essentie een bepaalde periode van gederfd loon dekt.

Wanneer bijvoorbeeld uit de bewoordingen van de overeenkomst en de gegevens die worden aangereikt over de totstandkoming en verantwoording van de overeenkomst blijkt dat tot verbreking werd beslist door de werkgever en het in feite om een onrechtmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst handelt, zal moeten besloten worden dat de door de werkgever uit te keren vergoeding in feite een beëindigingsvergoeding uitmaakt die een bepaalde periode van gederfd loon dekt. In dit geval is dergelijke vergoeding niet cumuleerbaar met de ziektevergoedingen (zie advies advocaat-generaal waarin verwezen wordt naar VAN DAMME, I., "De vergoeding verschuldigd wegens beëindiging van de arbeidsovereenkomst en de weigering van de uitkeringen", *Inf. RIZIV*1981, 333-334).

4.5. Het arbeidshof is van oordeel dat hier de zienswijze moet worden gevolgd dat in casu geen sprake is van een beëindigingsvergoeding in de zin van artikel 103 §1, 3° van de ZIV-wet.

Eerst en vooral is het _____ die initieel de arbeidsovereenkomst opzegde en ging het initiatief tot beëindiging niet uit van de werkgever.

Tevens blijkt niet dat de vergoeding van 7.000 euro betrekking heeft op een periode van gederfd loon.

Ter zake kan worden verwezen naar volgende elementen die door de advocaat-generaal worden opgesomd:

- artikel 1 van de overeenkomst bepaalt dat er geen verbrekingsvergoeding moet betaald worden
- in artikel 2 van de overeenkomst wordt voorzien dat de werkgever, naast het loon tot de beëindigingsdatum, het vakantiegeld en de pro rata eindejaarspremie, een bijkomende vergoeding van 7.000 euro zou betalen voor verdiensten, zonder hiertoe verplicht te zijn
- op de loonbrief van _____ van februari 2020 wordt het bedrag van 7.000 euro omschreven als "bijkomende vergoeding"
- uit het formulier C4 blijkt dat geen beëindigingsvergoeding werd betaald
- de werkgever bevestigt in mails dat geen verbrekingsvergoeding werd betaald.

4.6. De argumentatie van de LCM doet hieraan geen afbreuk.

Zo zou volgens de LCM deze interpretatie artikel 103 §1 3° ZIV-wet uithollen en vatbaar maken voor fraude. Deze redenering kan niet worden bijgetreden. Immers er dient geval per geval te worden nagegaan of in de concrete omstandigheden van het dossier sprake is van een beëindigingsvergoeding in de zin van artikel 103 §1 3° van de ZIV-wet. De bewoordingen van de partijen zijn niet de enige omstandigheid waarmee rekening wordt gehouden.

De LCM verwijst tevens naar de vermelding op de individuele rekening als "beëindigingsvergoeding, onderworpen aan RSZ" maar dit element weegt niet op tegen alle andere hierboven al vermelde elementen.

De stelling tenslotte van de LCM dat redelijkerwijs zou kunnen worden geoordeeld dat de werkgever de wens had om de overeenkomst eenzijdig te verbreken en een verbrekingsvergoeding te betalen, gelet op de verzuurde samenwerking, gaat niet op nu het zoals reeds gezegd _____ was die het initiatief nam om de arbeidsovereenkomst op te zeggen en niet de werkgever.

4.7. Samengevat, de cumulregel van artikel 103§1, 3° van de ZIV-wet werd ten onrechte toegepast door de LCM.

Besluit is dat het hoger beroep van _____ ontvankelijk en gegrond is.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt het vonnis van 19 november 2020 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt, behalve wat betreft de beslissing over de gerechtskosten, die het arbeidshof bevestigt.

Vernietigt de bestreden beslissing van de LCM dd. 5 mei 2020 en verklaart de tegenvordering van de LCM ongegrond.

Legt de kosten van het hoger beroep ten laste van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten.

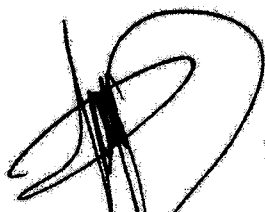
Vereffent deze kosten aan de zijde van _____ op 189,51 euro
rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

Aldus gewezen door:

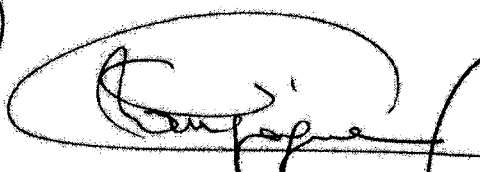
Machteld VERCRUYSSSE, raadsheer,

Aphrodite PAPAZISSIS, raadsheer in sociale zaken, werkgever,

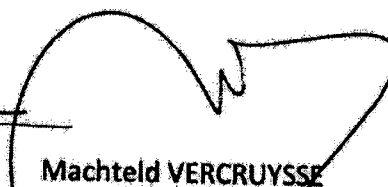
Rohnny CHAMPAGNE, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,

Aphrodite PAPAZISSIS

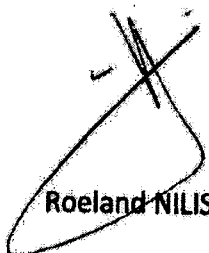

Rohnny CHAMPAGNE

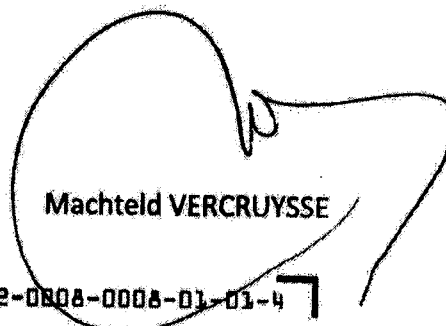

Machteld VERCRUYSSSE

en uitgesproken door de voorzitter van de vierde kamer van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Hasselt, zitting houdend te Hasselt in openbare terechtzitting van 16 december 2021 met bijstand van griffier Roeland NILIS.

Roeland NILIS

Machteld VERCRUYSSSE

